

Nr 338.

Av herrar **Holmqvist** och **Bergman**, om ändring i nöjesskatteförordningen beträffande ideella organisationers beskattning.

I paragraf 15 i den nu gällande förordningen om nöjesskatt heter det bland annat:

»Där organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, anordnar nöjestillställning, åtnjutes befrielse från nöjesskatt till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 75 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår dans eller marknads- och tivolinöjen eller biografföreställning med undantag för sådan fimförevisning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.»

Bestämmelserna i denna paragraf har gällt alltsedan år 1945, då riksdagen således beslutade och fastslog den principen, att man under vissa förutsättningar skulle frita ideella organisationer för en bruttoinkomst på inträdesavgifter på 500 kronor, vilket efter 15 procents nöjesskatt motsvarar en skattelättnad av 75 kronor.

När riksdagens bevillningsutskott år 1945 behandlade denna fråga, uttalade sig utskottet bland annat på följande sätt:

»För utskottet har det framstått såsom angeläget att i detta sammanhang understryka den stora betydelse som måste tillmätas det arbete för medborgarfostran, som uträttas av ideella organisationer av olika slag. Huvudsakligen genom enskildas initiativ och genom intresserade medlemmars oegennyttiga arbete ha inom olika delar av landet byggts upp ideella organisationer, som tagit hand om särskilt ungdomen. Att dessa organisationer alltifrån sin start haft betydande ekonomiska svårigheter att brottas med torde vara allmänt känt; och under senare år, då organisationernas utgifter av olika skäl stegrats, har det ekonomiska resultatet av organisationernas arbete och strävanden än ytterligare försämrats.»

Det var mot den bakgrunden som riksdagen för över åtta år sedan beslutade om den nämnda befrielsen från nöjesskatt för ideella organisationer.

Man är allmänt överens om att dessa organisationer — och kanske i främsta hand ungdomsorganisationerna — gör vårt land mycket värdefulla tjänster genom att skola och fostra de unga till dugande och kunniga samhällsmedborgare. Ur principiell synpunkt ter det sig därför mycket märk-

ligt — särskilt när alla vet hur ytterst begränsade ekonomiska resurser dessa föreningar har — att staten skall beskatta ideella organisationer, även om viss befrielse från nöjesskatten kan erhållas.

Frågan om nöjesskatt för ideella organisationers tillställningar har ständigt vållat irritation och framkallat krav på skattens slopande. Sveriges socialdemokratiska ungdomsförbund har således alltid hävdad, att ideella organisationer helt skulle befrias från skyldighet att erlägga nöjesskatt. Förbundet grundar sin uppfattning på det förhållandet, att de egna klubbarna landet runt har stora ekonomiska svårigheter och blir hindrade i sin skolnings- och studieverksamhet. Andra organisationer har liknande erfarenheter.

Om man av statsfinansiella skäl ej kan tillmötesgå ett slopande av nöjesskatten för de ideella organisationerna bör »taket» på det fritagna beloppet avsevärt höjas. Detta belopp är som nämnts 500 kronor enligt riksdagens beslut år 1945. Det är uppenbart att enbart penningvärdets fall sedan bestämelsen tillkom gör det angeläget att fribeloppet nu justeras till ett högre belopp. Starka skäl talar för att det fritagna beloppet höjes till 2 000 kronor. En sådan åtgärd kan dock endast anses utgöra en etapp på väg mot målet att helt befria de organisationer som angives i paragraf 15 från skyldighet att erlägga nöjesskatt.

Med anledning av vad vi ovan framfört vill vi härmed föreslå, att riksdagen måtte besluta,

att ideella organisationer, som de definieras enligt paragraf 15 i nöjesskatteförordningen, helt blir befriade från skyldighet att erlägga nöjesskatt, samt

att, därest detta ej vinner bifall, det skattefria beloppet, som nu är 500 kronor, höjes till 2 000 kronor.

Stockholm den 27 januari 1954.

Eric Holmqvist.

Per Bergman.